

Máté László

Hazaértem

Máté László

Hazaértem

Válogatott versek

Máté László, 2018
Minden jog fenntartva

ISBN 978-615-00-1845-4

Szerkesztette:	MLM
Lektorálta:	Horák Andrea
Borítókép:	Szántó Lukács
Borító:	Fazekas Miklós
Nyomdai munkák:	Könyvműhely Kft.

Tisztelt verskedvelő olvasó!

Tudom, hogy a mai világban egy verseskötettel az olvasó elé állni merész vállalkozás. Főleg akkor, ha az alkotó nem örvend országos ismertségnek, pedig manapság sem olvasnak kevesebb verset az emberek, csak az olvasási szokások változtak meg. Napjainkban az interneten sokkal inkább keresnek rá a versekre, mint teszik azt nyomtatott formában. Persze igaz ez a prózákra is, de úgy gondolom, a versekre hatványozottabban.

Hogy akkor miért vágtam bele mégis ebbe a könyvbe? Elsősorban azért, mert úgy gondolom, hogy az elmúlt évek során talán írtam annyi verset, amennyi színvonalában megérett arra, hogy egy könyvbe bekerüljön. Másodszor pedig ez a könyv csak elektronikus formában kerül kiadásra, legfeljebb kisebb darabszámban nyomtatott formában. Harmadszor pedig azért, mert egy könyv az mégis-csak egy könyv, még ha csak elektronikusan is. Az a néhány darab pedig, ami talán mégis papír alakban formát ölt azért kell, mert a friss könyv illata minden olvasni szerető ember számára ismert.

A versek szigorúan kronológiai sorrendben kerültek a könyvbe, nem kiemelve egyet sem. Ezzel felvállaltam annak veszélyét, hogy az elejére gyengébb versek kerültek.

Hiszem, hogy minden képesség fejleszthető, így az évek alatt talán az én versírási készségem is csiszolódott, javult.

Hosszas tépelődés után döntöttem úgy, hogy nem emelek ki egyetlen verset sem, pedig van kedvencem, ahogy persze kevésbé kedvelt alkotásom is. Azt gondolom, nem az én tisztem eldönteni, kinek melyik vers legyen a kedvence. Erre az olvasó a leghivatottabb.

Ennek szellemében kívánok kellemes perceket a kötethez!

a szerző

Vidám vers

Korholt a barátom,
és korholt a nejem.
Ej, miért nem írok
vidámat sohasem?

A kérésük előtt
meghajtom fejemet.
E vidám kis verssel
kedvükre tehetek.

Magvas gondolatra
kérek hát, ne számíts!
Néhány csacska rím az,
ami vár terád itt.

De ha elolvasod
és arcod felderül,
elértem mit kértek,
vidámság vesz körül.

Budapest, 2005. április 23.

A világ legszebb szava

(Anyák napi köszöntő)

Fájdalmával adott nekem életet,
bizonytalan lépteimben segített.
Türelemmel tanított meg beszélni,
tetteit az önzetlenség vezérli.

Sírt velem, ha elestem és sírtam,
virrasztott, ha lázas beteg voltam.
Soha nem volt türelmetlen, fáradt,
mindig tudta mi az, ami bánthat.

Akármikor kérhettem őt, segített.
Ehhez vajon erőt honnan merített?
Mindig leste, vajon mit is szeretnék,
mi az, mitől még vidámabb lehetnék.

Ha bajban voltam, mindig mellém állt,
és hálát ezért tőlem sosem várt.
Felnőtt lettem, most is segít nékem,
mellettem van, nem is kell, hogy kérjem.

Amit adott, meghálálni nem lehet,
nem véletlen gondolom hát ezeket.
Bárhol élnék, bármely nyelven mondanám,
legszebb szó e világon: "Édesanyám".

Budapest, 2005. április 30.

Haikucsokor

Álom

Egy másik világ
távol a valóságtól
Egekbe emel.

Vadászat

Szárnyal a madár.
Puska dörren, és vége.
Vergődve le hull.

Élet

Megfogant élet,
kilenc hónap, és itt van
maga a csoda.

Halál

Tegnap még itt volt.
Sírt, nevetett és csókolt.
Ma már nincs velünk.

Budapest, 2005. május

Megbolydult természet

Hallgatom a híreket és szörnyülködök,
megbolydult a természet, s visszaütött.
Nem túri, hogy neki az ember diktáljon,
s hányaveti módra mindent kiváltson.
Kiált a természet, ejnye már, állj csak meg!
Ember, ne pusztítsd tovább a környezeted!
Fogadj szót nekem, mert megharagszom,
visszavágok, s kemény lesz a válaszom!

Miből gondolja az ember, hogy ezt teheti?
Miért hiszi, azt hogy fajokat irthat ki?
Átformál mindent a maga kényelmére,
a következményeket nem is figyelve.
Nem törődik az eljövendő idővel,
hogy mit hagy maga után, és mit veszejt el.
De hiába van az ezernyi intő jel,
a természet szavára NEM! Mégse figyel.

Gyáraink csak okádják a füstfelleget,
luxusból felfaljuk az ózonréteget.
Szennyezett folyók hömpölygő árja,
letarolt erdőknek siralmas látványa.
Energiafaló gépszörnyeket gyártunk,
Istent játszva, géneket manipulálunk.
De vajon, ó, vajon meddig tehetjük ezt
pöcegödörré váltva a természetet?!

A természet válaszul vadul megbolydul,
haragvó arca dühtől csúnyán eltorzul.
Pusztító, őrjöngő áradat indul el,
óriássá duzzadva mindent elnyel.
Szökőár és hurrikán a fegyvere,
egyre gyakrabban használt intó jele.
Felfal, elpusztít mindent, mi útjába áll,
városok, falvak állnak víz alatt már.

Üvölt a természet, túrni nem hajlandó,
jeleztén keményen, ezután mi várható.
Hé, te ember! A szavamra jól figyelj már,
mondom néked, velem te ne hadakozzál!
Nem hiába van a sok ezer intó jel,
természet szavára tudd meg, hallgatni kell!
De ha az ember váltani nem hajlandó,
a földünk olyanná lesz, mint egy koporsó.

Budapest, 2005. május 12.

Mérföldkő (születésnapomra)

Az élet útján lépkedve,
sok szép napot megélve
mérföldkőhöz érkezem,
de nem vizsgálom életem.

Kérded, miért nem teszem?
Válaszom: szükségtelen.
Ez csak egy nap énnekem,
a többivel az életem.

Hosszú út áll mögöttem.
Vajon mi van előttem?
Talán nem is érdekes,
célom legyen értelmes.

A boldogság nem korfüggő,
bármikor meglelhető.
Minden napra akarok
sok kis apró örömet.

Lelkem most is fiatal,
nem öregszik, élni akar.
Szépre, jóra vágyódik,
teljességről álmodik.

Fontos, hogy mit megéltem,
másoknak is szép legyen,
s ha tartalmaz az életem,
több nem is kell énnekem.

Budapest, 2005. július 19.

Néma kiáltás

Az egész lényem egy néma kiáltás.
A szavak nem jelentenek semmit.
Csak üresen konganak fejemben.
Bámulok ostobán, s nem értem,
ez hogy történt, miképpen lehet.
A jajongó szó, mint ostorcsapás
hasít lelkembe, kint szülve bennem.
Érthetetlen, értelmetlen, ostoba kint.
Kérded, hogy történhet ez meg.
Válasz nincs reá, nem is lesz soha,
hiszen tudnod kell neked is,
az értelmetlen halálra
magyarázat
nincs.
†

Budaörs, 2005. augusztus 05.

Tökéletes természet

Nap sugara simogat,
lány fuvallat cirógat
hegynek levét iszogatva,
természetbe beolvadva.

Beolvadva természetbe,
gyönyörködöm szépségében.
Ezer csodát felfedezek,
szépségével be nem telek.

Mézet gyűjtenek a méhek,
villás farkú fecskét nézek.
Bámulom a szívós hangyát,
mint cipeli a zsákmányát.

Rét tarkállik sok virágtól,
elmélázom e látványtól.
Amott meg egy mókust látok,
fa oldalán hogy cikázott.

Csodálom és gondolkodom,
józan ésszel fel nem fogom:
leigázni miért kéne
tökéletest tönkretéve?

Balatonkenese, 2005. augusztus 14.

Őrült vagyok

Őrült vagyok, az is voltam,
mindenki az, ezt is tudtam.
őrült minden lépésem,
gondolatom, kérdésem.

Őrült lett az egész világ,
ki van rekesztve a józanság.
Gondolatom megszűrik,
kilúgozzák, s lehűtik.

Mindenki az sugallja,
ne gondolkozz józan módra.
A józanságot elsöprik,
őrült módon kezelik.

Csak ki őrült, az normális,
mindenki más abnormális.
Fogadd el mit mondanak,
őrült szavak zsonganak.

Másképp tenni nem tudok,
megváltozni hogy fogok.
Tudd meg, nem is akarok,
normálisan őrült vagyok.

Budapest, 2006. január 26.

Valamit már tenni kéne

Valamit már tenni kéne, mert ez így nem jó,
ország segedelmére lépni kéne. Halljátok, hahó!
Olyat, mi hasznos, olyat tegyetek mindenkiért.
Ti, akik egymást marcangoljátok, de vajon miért?

Ej, urak, híres képviselők, „képviselő uracskák”,
gúnyosan mondom e szavakat, Ti mihasznák!
Szánalmas, amit az országért összehoztatok,
csak a saját érdeketeket képviseltétek legott!

Kreáltatok sok száz törvényt. Ó, de minek?
Ha kérdezném, miről is? A felét se ismeritek.
Egymást pocskondiázni, csak ahhoz értetek,
mindegy, mely oldal eszméjét képviselitek.

A demokrácia bizony drága játék, tudjuk jól,
ti önös érdekből megrágítjátok, kamatostól.
Azt, hogy a népnek mi a jó, azt nem is nézitek.
A pártérdekeket mindenek fölé helyezitek.

Midőn jó a választás, ígérték fűt-fát, szépeket,
hatalomra kerülvén aztán mindet elfeleditek.
Jobb is talán, mert ha beváltanátok mindegyiket,
jaj, abba belerokkanna az ország, ezt elhihetitek!

Budapest, 2006. február 19.

Fáj a fejem

Fáj a fejem egész nap,
borzasztóan hasogat.
Jaj, a gyógyszer sem segít,
remélem, hogy elmúlik!

És ha mégsem, mit tegyek?
Lehet, orvoshoz megyek.
Tudni fogja mi a baj,
rám is förmed azonnal.

Másnapos vagy, azt látom,
korhelykedtél, barátom.
Nem tagadom, így igaz,
mulatoztam nagyokat.

Barátokkal vigadtam,
ettől van a macskajaj.
Holnapra tán elmúlik,
egy jó alvás majd segít.

És még azt is fogadom,
eztán mértékkel iszom.
Kerülöm a poharat,
s a fejfájás elmarad.

Budapest, 2006. március 19.

Lakótelepi kocka vers

Kocka utcán minap mentem.
Kocka verset lejegyeztem.
Kocka házak borzalmában,
Kocka fejű lakót láttam.

Kocka volt a lakás végig,
Kocka ember lakott épp itt.
Kocka gyermek lent a téren
Kocka labdát rúgott nékem.

Kocka szoba és kocka ágy,
Kocka szerelemes éjszakák.
Kocka ebéd, s a vacsora,
Kocka a TV-nek műsora.

Kocka formát látok végig,
Kocka nélkül mondd, ki él itt?
Irgalmas ég, csak azt kérem,
Kerek formát adjál nékem!

Budapest, 2006. április 09.

A tékozló ember

Kék bolygó halad útján, nem siet, de nem is lassít,
a természet tudja a dolgát, s eszerint cselekszik.
Napok telnek monoton egyforma ismétléssel,
de bölcsen megtervezett sok-sok apró lépéssel.

Évmilliók teltek ily' tökéletes harmóniában,
világmindenségben lebegő, kék bolygó csodában.
A temérdek idő megalkotá porszemnyi világát,
ezernyi élőlénynek életet adó varázslatos csodáját.

E csodában az állatok egymásra utalva éltek,
csak egy élő volt, ki kevesellte a tökéletességet.
Az ember volt, ki e csodát durván megbolygatta,
a saját kényelmének alávetve mindezt átalakította.

Tékozolva szétszórta kék bolygó minden kincsét,
s felfalta évmilliók munkájának a gyümölcsét.
De vajon honnan vette ehhez a bátorságot?
Miért gondolta, hogy ő lehet, ki Istent utánoz?

Be kell ezt fejezni végre, amíg nem késő!
Figyelni kell arra, milyen lesz majd a jövődő!
Évmilliókig itt kell élnünk, nem mindegy hát,
megtartjuk e csodát, vagy pusztulás vár ránk.

Tékozló ember, egy percre állj meg, és jól figyelj,
természet kincseit óvd meg, hiszen érezned kell!
Amit teszel, azzal a kék bolygó lesz eltékozolva,
ne akard, hogy unokáinknak, ne legyen otthona!

Budapest, 2006. április 26.

Vállald fel önmagad!

Ki az, kit nem támadtak alaptalan váddal,
nem tudott mit kezdeni hamis igazsággal,
ostorcsapásként rázúduló aljas indulattal,
tolakodó, erőszakos, hazudós szavakkal?
Nincs, ki nem érezte, hogy belé mart az élet,
sárba tiport igazával, magára marad végleg.

Vegye fel a kesztyűt, legyen aljas ő is?
Mivé lesz a világ, és mivé lesz így ő is?
Ilyenkor egy segítő kéz apró reménysugár,
igaz barát, kire számíthat, aki melléje áll.
Nem kellene nagy szavak, felfújtt ígérettek,
vállald fel önmagad, s legyőzhetetlen leszel!

Budapest, 2006. május 14.

Halott liliomkert

Hatalmas kökerítéssel körbezárt birodalom,
mesés rózsakert, de az is lehet, hogy liliom.
Vágytam rá, hogy beléphessek e mesés kertbe,
egy más, egy szebb világnak legyek a részese.

De szürke falak tornyosultak, s védték a kertet,
őrizték a titkot, közel senkit nem engedtek.
E szigor csak növelte a legendák értékét,
mit meg nem adnék, ha egyszer beléphetnék!

De nem, nem engednek közel a csodához,
legendás óriássá nőtt liliomkert országhoz.
Ám kegyes a sors, jó egy vad vihar, egy tornádó,
ledönti a falat, végre szabaddá válik az átjáró.

Belépek, körbenézek és megdermedek,
kihalt táj, és az elmúlás szele lengedez.
Kerítéssel védett haldokló, hazug birodalom,
tegnap volt szépség, mára halott kert, s borzalom.

A halál liliomkertje, melyben ma is milliók élnek,
rothadó, bűzös, haldokló kertben tengetett létek.
Te is, én is itt vagyunk, s észre sem vettük,
egy hazug birodalom polgárai lettünk.

Budapest, 2006. június 07.

A szivárvány éneke

Szép tavaszi reggel hétpettyes katica
ezer dolgát elintézni elindul útjára.
Örül a tavasznak, nyíló virágoknak,
útjába akadó szorgos kis hangyáknak.

Tavaszi napsütés bársonyos melege
mindenkit előcsal a tarkálló mezőre.
Szelíd báránnyel felhők égmezőn legelnek,
jóllaknak napfényel, és tovalebegnek.

De hirtelen egy villám átcikázik az égen,
haragvó mennydörgéssel a kíséretében.
Eláztatva mindent felhők könnye folyik,
a rét virágai csak, kik mindezt élvezik.

Eső kopog szaporán háztetőn zenélve,
minden állat szalad védett rejtekébe.
Hétpettyes katica is menedéket keres,
levél alá bújva időnként ki-kiles.

Óvatlan volt szegény, s egy esőcsepp
kukucskálás közben az orrára esett.
Végigfolyt a vállán, elázott a szárnya,
hangyasereg látván, nevet gurgulázva.

Néhány perc csupán és elvonul az eső,
messzi morajlása mérges óriást sejtő.
Előbúvik hétpettyes nedves rejtekéből,
szárítkozik gyorsan napnak melegétől.

Hangyák serege pocsolya-tengeren kel át,
hajójuk nem egyéb, egy tölgylevél vitorlás.
Egyikük megcsúszik, s a vízbe beszédül,
fűszál mentőövet dob társa segítségül.

A távolban szivárvány ível át az égen,
hétpettyes katica arra repül éppen.
E csodás látványhoz kellett hát az eső,
szivárvány-szimfónia dallama felsejlő.

Az ég komponálhat csupán ily' muzsikát,
szikrázó színeivel megírt harmóniát.
Természet énekének szivárvány a címe,
napfény és eső e műremek szerzője.

Budapest, 2006. május 31.

Gondolatok a nap első sugaraira várva

Ültem a sötétben és vártam a hajnalt.
Hallgattam az erdő ezernyi apró nesztét,
surranó vadak, zsákmánnyal tértek haza.
A kicsinyét tápláló ősi ösztön vezérli őket,
a génjeikbe kódolva járják naponta útjukat.

Vártam, hogy a nap előbukkanjon a hegy mögül.
Vörös koronája jelezze, itt vagyok, életet adok,
bíbor fényem táplálta a földet évmilliók óta,
s a föld csodává fejlődve, naponta megújulva
a világmindenség legszebb ékkövévé vált.

Én, picinyke porszem ültem és elmélkedtem.
A kibukó nap szemembe sütött, elvakított,
s jelezte, megjöttem egy új napot köszöntve.
Köszöntött engem is lágy melengető sugarával,
bársonyos fényöleléssel rám borult, s betakart.

Elmélkedem, vajh meddig láthatom e csodát?
Tudom, csupán egy villanás a földi létem,
s a nap újra köszönt utánam jövő embereket.
Őket szintén megragadja a felkelő nap-szépség,
ülnek, mint én egykor, s elmélkednek e csodán.

Budapest, 2006. június 12.

Lángfelhők alatt

Szilánkok szaggatta vérző testek,
lángfelhő borította jajkiáltások,
hörögve vánszorog egy túlélő,
tudja, hogy semmi esélye nincs.

S ha életben marad, mily' élet az?
Te is, ha roncsembert láatsz, arcodat
szánakozó undorral fordítod félre.
Annál halál is jobb. Jöjjön hát!

Özvegye, ha szeretne, szál virágot
a volt kedves sírjára nem tehet.
Tömegsírbán nyugszik valahol,
s meg nem lelheti soha már.

Mondd, miért kell ennek így lennie?
A háború bűnei a fiatal özvegyek,
az apátlan gyermekek milliói,
s tömegsírok a lángfelhők alatt.

Budaörs, 2006. június 12.

Naplemente

Sétálva a víz partján gyönyörködöm a tájban,
s a lenyugvó nap sugaraiban megmártózom.
Hangos csobbanás jelzi, a halak nászukat ülik.
Miközben hallgatom a természet lágy esti zenéjét,
lépteim nyomán lábam alatt kavics csikordul.
A horizonton vöröslően ereszkedik alá a nap.

Emberek dolgukat elvégezvén, mennek haza,
mind megáll egy pillanatra, megigézve e csodától.
Egy halászhajó partot ért, gazdája partra ugrik,
és serényen dolgát teszi, talán ezredszerre már.
Asszonya szalad megnyugvással segíteni neki.
Ma is baj nélkül hazaért a szeretett ember,
s dús zsákmány a kemény munkájának jutalma.

Utamat tovább folytatom a vérvörös felhők alatt,
a nap vörös korongja bukácsol a víz tükrén.
Lassan, méltósággal megmártózik a vízben,
élvezve a hús habokat egyre jobban belemerül.
Lángfelhők egyszerre úsznak az égen és vízen,
s a víz tükre bíborban úszva elnyeli a napot.

Budaörs, 2006. június 14.

Fekete szivárvány

Fekete arc és fekete a mosoly.
Fekete kéz mindent lerombol.
Fekete bánat lelkedben tombol.
Fekete szavak után csend honol.

Fekete madár, mely nem repül.
Fekete álom, ami beteljesül.
Fekete könnycsepp a szemedben.
Fekete bánat mardos a lelkedben.

Fekete a szivárvány az égbolton.
Fekete halál táncol az arcodon.
Fekete szín elnyelt mindent már,
az élet után is a sötétség vár.

Gunaras, 2006. augusztus 07.

Gunarasi Haikuk

Vihar

Hullámzó víznek
fodrai kisimulnak.
Elült a vihar.

Harmatcsepp

Napnak melege
harmatcsepp csillogását
hamar felfalja.

Felhők

Felhőszobrokat
farag az égen a szél.
Percnyi alkotás.

Gyümölcs

Fának levelét
hernyó rágta rojtosra.
Termés bánja majd.

Festményhez írt haiku

Apró házikók
Templom tornyát takarnák.
Harangok zúgnak.

Gunaras, 2006. augusztus

Elhagyott állomás
(Seholsincsfalva megállóhely)

Gazdátlan újságot cibál a szél,
a kavargó homokkal táncra kél.
Ablakot fedett nem is oly rég,
vaksi üreg tátong az ablak helyén.

Megbontott tetőn a Hold kandikál be,
nyári zápor a padlást sem kímélte.
A resti oldalában az eresz hiányzik,
eső folyik a falon, s a vakolat lemállik.

Bent az épületben még szomorúbb a kép,
mocskos a padló, az ajtót kidöntötték.
Koszosak a falak, s dohszag van,
sarokban egy pók lakik magányosan.

Az állomásfőnök a falu végén pihen,
alig emlékszik már rá valaki, innen.
Kevés könnyet hullajtottak érte,
mikor állomáshelyét elhagyta örökre.

Síneket felszedték, s néhány talpfa
szanaszét szórva, de azt is gaz takarja.
Menetrend sem őrzi az állomás nevét,
az utasok réges-régen elfeledték.

Kóbor eb tévedt erre, de továbbáll.
Vonatra évek óta már senki se vár.
Tábla sincs a peronon, csupán a helye,
Nem létező helységnek nincs is neve.

Elhagyott állomáson megállt az idő,
egyetlen esemény, ami még eljő.
Munkagépek jönnek s eltörlik,
nyoma sem lesz, hogy állomás volt itt.

Budapest, 2006. szeptember 05.

Értéktelen drága kincseim

Megérlelődött bennem az elhatározás,
nincs mese, jöjjön egy lomtalanítás.
Felgyülemlett sok-sok értéktelen holmi,
réges-régen mindet ki kellett volna dobni.
Rajta, kipakolok, és kezdem a válogatást,
mi az, mi megszolgált már a kidobást.

Sok régi kacat, mehet mind a szemétkébe,
magam sem értem, miért őrzöm. A fenébe,
dehogynem értem, hiszen mindegyik kedves,
szép emlék fűz mindhez, ez nem is kétséges.
Nini, egy apró tárgy, régi szerelem emléke,
emez meg egy hozzám írt baráti levélke.

Londoni számla, Párizsból egy jegy a metróra,
Prágából egy korsó, s a sör ízét számban érzem.
Míg válogattam, eltelt a délelőtt, s a délután fele,
balra mi marad, jobbra a kidobandók serege.
Bambán nézek magam elé, és hangosan nevetek,
balra van minden, jobbra semmit nem lelek.

Értéktelen drága kincseim, megőrizlek titeket,
sok szép emlék, s egytől egyig oly kedvesek.
Ha kidobnám, múltam emlékei elvesznének,
belátom, ez könnyelműség, mit nem tehetek.
Hol eddig voltatok, ezután is lesz helyetek.
holnap sorba rendezlek, és visszaraklak titeket.

Budapest, 2006. szeptember 08.

Jó hecc

Vérben fetrengve hörögsz a földön,
egyre csak ütnek, rúgnak, csont reccsen.
Tüzet kértek, s nem volt nálad gyufa.
Ez elég indok, hogy agyonverjenek.
Azért tették, mert ők hárman voltak,
te pedig egyedül, és ez jó hecc.
Azonosítás. Ők azok, semmi kétség,
de a bíróság majd felmenti őket, hiszen
nehéz gyermekkoruk volt, nélkülöztek,
hátrányos helyzetűek, védeni kell őket.
Utazni fognak rád, keresnek mindenhol,
hiszen bemártottad őket, hogy tehetted?
Megtalálnak, és újra vernek, rugdosnak.
A járókelők némán félrenéznek,
s gyorsan a túloldalra mennek át,
nehogy ők is sorra kerüljenek.
Te vagy a hibás, tudnod kellett volna,
ne húzz ujjat velük, ők az erősebbek!
Bűnöd volt, hogy nem adtál tüzet.
Nem értékelted, ez csupán jó hecc,
s ez elég indok, hogy agyonverjenek.
Későn jött a mentő, nem tudott segíteni!
A bíróság felmenti őket újra, hiszen
nehéz gyermekkoruk volt, nélkülöztek...

...Jó hecc volt, s neked bevégeztetett.

Budapest, 2006. szeptember 12.

Drégely vára

Nógrádi hegytetőn
egykoron büszke vár,
mára ledőlt falak,
néma romhalmaz áll.

Véres történelem
egy apró részlete,
Szondy hős vitézinek
szomorú nyughelye.

Hatalmas sereggel
midőn jött az ellen,
maroknyi a várvédő,
de nem hátrált egy sem.

Harcoltak végsőkig,
utolsó csepp vérig,
s inkább meghaltak,
de kitartottak végig.

Négy hosszú nap volt
reménytelenségben.
Százszoros túlerő,
s kegyelem nincsen.

Midőn a vár elesett,
a győztesek serege
méltón tisztelegve
vitézinket temette.

Szondy várkapitányt
a nagy budai pasa
tenkezével helyezte
végső nyugalomra.

Mementóul a hegytetőn
ledőlt romos falak
komor nyugalommal
őrzik a titkukat.

Szondy sírhelyénél
elidőzöm csendben,
s vitéz tette előtt
főhajtással tisztelgek.

Budapest, 2006. november 09.

Megállítom az időt

Napokon át nagyon vártam,
hogy az idő robogjon.
Ólomlábú vánszorgásból,
gyors léptekre átváltson.

Mindhiába siettettem,
lusta lomhán ballagott.
Könyörögtem, szépen kértem,
mégis lassan vánszorog.

Nemsokára megérkezel.
Megbolondul az idő.
Vágtatni kezd a mutató,
gyorsabb, mint a repülő.

Ej, te idő, gyorsan telő,
most meg az a kérésem,
menj lassabban, légy megértő,
több időt adj még nekem!

Az órák csak játszik velem.
Kalapácsom felkapom,
ütöm, verem, kibelezem,
megállítom az időt.

Budapest, 2006. november 23.

A hajléktalan álma

(Megálmodott karácsony)

Régmúlt karácsonyok mézédés illata.
Szebb életed álmai, nem volt igaz soha.
Megálmodott karácsony mesés kincsei,
s jó az ébredés, hol nem vagy már senki.

Tudod jól, hogy álmod nem válik valóra.
Sorsod a nincstelenek, megvetettek sorsa.
Koldulsz alamizsnát, koldulod álmaid,
s hallhatod benne csengettyű hangjait.

Az ébredés keserű, szinte fáj a hideg.
Elszáll a boldogság, a való mily' rideg.
Ráeszmélsz, hogy rabságban tart önnön sorsod,
menekvés nincs már, utca az otthonod.

Váltsd valóra álmod, egy dolgot kell tenned.
Megmaradjon néked, véle el kell menned.
Örök álmot válassz, s nincs többé ébredés.
Vár egy szebb világban a megváltó lebegés.

Budapest, 2006. december 20.

Újévi fogadalom

(Maradok, aki voltam)

Végéhez ért az esztendő,
számvetés most kötelező.
Mit végeztem, mi maradt el,
s mi az, amit még tennem kell?

Újév köszönt új reménnyel,
fogadalmak tengerével.
Ahogy telnek majd a napok,
ezekre már nem gondolok.

Feledésbe mint merülnek,
töredékük teljesülhet.
Töredékük, vagy annyi sem,
értelmetlen e küzdelem.

Újesztendőt így köszöntve,
fontos dologra esküdve
most tehát egyet fogadok,
aki voltam, az maradok.

Budapest, 2006. december 27.

Haikucsokor

Barátság

Lépdelsz az úton,
Barátok jönnek feléd.
Könnyen mész tovább.

Idő

Az idő halad.
Perpetuum Mobile Ő.
Nem áll meg soha.

Napok

Tudja-e a ma,
Hogy tegnap holnap volt még?
Holnap tegnap lesz.

Budapest, 2007. január 11.

Búcsú

Szomorúság telepedett rám,
szürke ólmos lett a világ.
Csikorog bennem a bánat,
leráznám, le én, ha tudnám.
De polipkarok tapadnak rám,
s örvénylő mélybe lehúznak.
Lehajtom, le én a fejemet,
mélyebbre, mint kezemet.
Kizárom a rohanó világot,
minden álnok hazugságot.
Nem kellenek hazug szavak,
szavak, szavak, ne bántsanak.
Magamat hiába emészttem,
keresem az okát, s remélem,
a megoldást meglelem,
pedig nem segít senki sem...

Arcomról lesöpröm a bánatot,
fejemet felemelem, láthatod.
Árnyékból napfényre lépek,
s a nappal farkasszemet nézek.
Erős vagyok már, nem félek,
kegyelmet senkitől nem kérek.
Erősebb vagyok már nála,
bátran elindulok a halálba...

Budapest, 2007. február 21.

Utolsó út

(mementó)

Mint vágóállatot a mészárszékre,
úgy hajtják őket.

Lábuk alatt csikorgó kavicsok
sírva kísérik a menetet
utolsó útjukon.

Megfélemlített lépteikkel
utoljára koptatják e köveket.

Mégsem menekül senki,
tudják, hogy a válasz
géppuska sorozat lenne.

Jajong egy nő térdre rogyva,
arculcsapás a jutalma,
bukdácsolva megy tovább
végzete felé.

Szürke égen
sirályok kérdőn köröznek.

Mire e késői menet?

Vijjogásuk a szívekbe mar,
jelelvén a közelgő vérzivatart.
Sorsdöntő találkozásukhoz érve
némán merednek a semmibe...

Golyó ütötte sebtől mélybe buknak,
várja őket a jéghideg ölelés nyugalma.

Tragikus találkozás ez.

Találkozás önnön sorsukkal...

Budapest, 2007. március 01.

Barátságmorzsák

Barátságmorzsákat, amit nékem adtak,
emlékeim polcára sorban felrakom.
Ezek számomra örökre megmaradnak,
bármikor elővehetem, ha akarom.

Ott van benne a tegnapi nap szépsége,
de én látom csak e morzsákat, enyéme.
Tudom már, hogy önzetlenség e kincs neve,
s kívánom, mindenkinek legyen temérdek.

Budapest, 2007. március 18.

Behunyom a szemem

Behunyom a szemem, és mégis látok
egy varázslatos, tarka csodavilágot.
Kinyitom a szemem és így kiáltok,
nem akarom látni a sok gonoszságot!

Befogom a fülem, de így is hallom
a kedves hangját, s ez a legszebb, vallom.
Kinyitom fülem, bár ne tettem volna,
halálhörgés, dögvész, a háború hozta.

Könyörgő arcok, rimánkodó szemek,
a győztesek hiszik, nekik mindent lehet.
Vallják, mit tettek, szebb jövőért tették,
pusztítást, mit okoztak, észre sem vették.

Romlásba döntötték a fél világot.
Állj! A védtelenek nevében kiáltok.
Nem kell háború, a gonoszok harca,
s mosolygós lesz majd, minden ember arca.

Agárd, 2007. augusztus 05.

Barifelhő

Áll, csak áll a téren Peti,
szája tátva, s az eget lesi.
Anya, kérlek, mondd meg végre,
barikát ki faragott az égre?

Honnan tudta, azt nem értem,
hogypont ily szépet kértem.
Miért kék az ég ott fent?
S vajon miért nincs idelent?

Miért esik le az eső,
s miért nem a barifelhő?
Szürke felhő ha villámlik,
a villám miért cikázik?

Miért dörög mérgesen?
Rám haragszik? Ugye nem?
Peti csak áll tátott szájjal,
kezében a kislapáttal.

Majd a választ meg sem várva,
szalad barifelhő nyomába.
Azt kiáltja, „jaj de szép”,
kell nekem a barijáték!

Budapest, 2007. június 21.

Eszperente szerelem

Szemem szemedbe nevet,
s elrebegem kedves neved.
Lelkem lelkednek felel,
testem testeddel egybekel.

Fellegekben remegve, lebegve,
kezed gyere, tedd bele kezembe.
Egyetlenem, kellesz nekem!
Mert ez kedvesem, szerelem!

Budapest, 2007. szeptember 02.

Haikucsokor

A patak hangja

A patak hangja,
mint a víg gyerekkacaj.
Természet csókja.

Az írás hatalma

Tinta és a toll
tegez, ij az írónak.
Fegyvere lészen.

Tanulás

Vonalas írka,
papírvályú betűt rejt.
Kisdiák tanul.

Múló idő

Sáros utcában
anyóka táblát betűz.
Szemüveg kéne.

Budapest, 2007. november 19.

Lépteim súlya

Lépteim kopognak az utca kövezetén,
utam végcélja te vagy, s néked meg én.
Mikor hozzád megyek, a boldogság vár,
kint vihar tombol, de a szívemben nyár.

Szavak sem kellenek, csupán egy pillantás,
elég egy mozdulat, egy szemvillanás.
Köszönöm a sorsnak, hogy nékem adott,
köszönöm néked, hogy boldog vagyok.

Nem kérek egyebet én már többé soha,
legyél eztán is a szívem gondnoka,
s kezemben egy bottal majd sok év múlva
megfáradt lépteimnek nem lesz súlya.

Budapest, 2007. december 13.

Nagy kérés?

Nem látjátok, hogy a kedvem
szomorú?

A lelkembe beköltözött
a ború.

Nem kérditek mi az, mi bánt?
Istenem!

Bánat marja napok óta
a lelkem.

Kérdőn nézek, ki szól hozzám
kedvesen,
de mindenki némán megy el
mellettem.

Könyörgök már, figyeljeteK,
emberek!

Ördög viszi magával a
lelkemet.

Elmondom most mi bánt, talán
megnyugszom.

Egész biztos, hogy így lesz majd,
jól tudom.

Nem kell nékem más, csupán a
megértés.

Ne mondjátok nékem, hogy ez
nagy kérés!

Budapest, 2008. március 03.

A torkos róka

Megy a kicsi róka
keresztül a réten.
Ballag étlen, szomjan,
ebéd nélkül éppen.

Nyúlhús pecsenyére
fáj néki a foga,
vagy jó lenne délre
egy madárfióka.

Se ez, se az nincsen,
korog is a gyomra.
Szerencséje, hiszen
beért a pagonyba.

Pagony közepében
Meki nyílt a héten.
A mi rókánk éhes,
bemegy, rendel szépen.

Kérek kettő hambit,
hozzá sok-sok krumplit.
Dupla adag bambit,
grillezve a nudlit.

Rendesen bezabált,
teli a bélése.
Fogja is a hasát,
de nem elég mégse.

Megy haza a róka,
várja anyukája.
Almás rétest gyorsan
készít vacsorára.

Be is vágott rögtön,
tíz-tizenkét rétest,
elcsapta a hasát,
jajgat is, és mérges.

Jön a gólya doktor,
mondja néki: „kérem,
diétáznia kell
egész álló héten”.

Kétszersültet ehet,
hármát csak naponta.
Majdnem éhen veszett
szegény kicsi róka.

Budapest, 2008. március 12.

Hol aludt Vera?

Hősünk mikor reggel felkelt,
bár átkozta magában a vekkert,
tele volt erővel és energiával,
talán mert kávét ivott teával.
Bátran indult neki a napnak,
szívében nyoma sincs haragnak.
Ment a fürdőszobába nagy elánnal,
és szembe találkozott a Tóth Verával,
aki nem volt más, mint élete párja,
kivel minden éjjel bebújik az ágyba.
Most nézte a Verát, mi oly furcsa rajta.
Talán az, hogy vörös lett az ajka?
Továbbá a Vera soha nem volt szóke,
s nem is így nézett ki levetkőzve.
Tizenegy volt, mikor hősünk megjött,
villanyt nem kapcsolt, csak eldőlt.
Aludt volna rögvest magában,
de érzi ám, valaki matat a gatyában,
s lám, a Vera felpiszkálta fél kézzel,
hogy mire vágyik, elrebegte érzéssel.
Így hát hősünk kötelességét teljesítette,
és Verát háromszor is a mennybe emelte.
Bár furcsállta magában a dolgot,
Vera ezelőtt ilyenért csak morgott.

Eltelt három hét is, míg engedett,
s hőszünk az asszonyához férközhetett.
Ráadásul ostorral hajtotta éjjel a jóba,
ott is maradtak a csíkok a hátán sorba'.
Most azonban hiába is nézi a Veráját,
benne nem ismerte fel egykori aráját.
Ennek oka roppant egyszerű,
s valljuk be, eléggé meseszerű.
A nő, aki a fürdőben levetkezett,
csakis a szomszéd Eszter lehet.
De hogy került ebbe a lakásba?
És akkor hol van főhőszünk Verája?
Nincs idő azonban ezen meditálni,
csöngetnek, valaki jön vizitálni.
Hőszünk a bejárati ajtót sarkig kitarja,
és lám, ott áll riadtan az ő Verája.
– Képzeld mi történt, drága Eszterem!
Az uram nem aludt az éjjel énvelem!
– mondaná ezt hőszünk Verája,
de a hang beszorult a torkába.
Csak áll és nézi élete párját,
és mögötte a ruhátlan hálótársát.
S hogy a sors néha mily ostoba,
Vera kezébe akadt Eszter ostora.
Azzal hajtja haza csapodár bikáját,
emlékezetessé téve éjjeli hibáját.

Budapest, 2008. március 18.

Tangó

Bíborfényben a nap megfürödve
a hegy csúcsán egy percre megpihen.
Ébred a sarki bár, de hűsölve
a portás még az árnyékból figyel.

Szállingóznak sorban a zenészek,
utolsónak a dobos érkezik.
Trombitás hangol, fény hull feléje,
a kongással a ritmust ízlelik.

Az első vendégek közt érkezik
a seniorita, mint minden este.
Felül a pulthoz, a bárt kémleli.
Samy! A koktélot keverd be!

Tűzvörös estélyi ruhát visel,
combközépig oldalt fel van vágva.
Kortyol az italból, s felfigyel:
egy macsó férfi lép be a bárba.

Leül, rendel egy üveg tequilát,
lúktet a vére, vágyik a táncra.
Kortyol a nő, ajka piros virág,
s a haja lágyan omlik hátra.

Szabad egy táncra? Kérdi a férfi,
s a zene lágyan közjük simul.
Egyszerre lépnek, szemével kéri,
pördül a másik, arca kipirul.

A zenekar egy gyors tangóra vált,
ritmusok ölelkeznek merészen.
Táncba rejtett titkos vallomás,
s csak a tekintetek beszélnek.

Megszűnik minden, a tánc elcsábít.
Hol voltál? Kérdi szemével a nő.
Most itt vagyok, és csupán ez számít,
és a tangó, csak a tangó a fő.

Budapest, 2008. március 20.

Virágvasárnap

Úgy várták az emberek eljöveteled,
előtted az utat virággal hintették.
Szívük mélyén még ott volt a szereteted,
s köpenyüket a földre terítették.

De már az árulás mételye várt reád,
nem Barabásnak ácsolták a keresztet.
Pilátus megtette azt, mit a nép elvárt,
kezeit mosva becsületét veszttette.

Kétezer év kevés, hogy bűnét feledjék,
de egyetlen nap is elég, hogy megmutasd,
csak tested törte meg a zsarnok; a remény,
s a hited mutatja nekünk az utat.

Budapest, 2008. április 03.

Szép új világ

Perzselő nap bársonyos sugara,
a testünkre gyilkos UV csókot lehel.
Bőrünk hámrétege jajongva sorvad,
teret engedve burjánzó sejteknek.

Benzingőzzel mocskolt levegő
rózsaszín tüdönket szürkeségbe vonja,
s ha ez kevés, kátrányos nikotinrúd
tökélyre fejlesztve, tudja, mi a dolga.

Óriás gyümölcsök íztelen mosolyú
vitaminmentes boldog illúziója,
s az egészséges élet utáni vágyat
ételnek nevezett „szarral” pótolva.

Felpumpált csirke hal ízű húsa,
ciánnal ízesített tiszai halászlé.
Rántott szivacsos marhaagyvelő,
s az étlapon főhely a pokoli mannáé.

Hozzá a mámort szőlőmentes bor adja,
garantálva a másnap kínzó fejfájása.
Gyümölcs nélküli ál üdítőital,
adalékkal teletömött frissülést kínálva.

Skandenbe tereljük a természetet,
mutogatva, mint profitot termelő árut,
s gyermekeinket egy elkorcsosult,
mozgás nélküli álvilágba zárjuk.

De ha ez kevés, újra teremtve a világot,
a természet törvényeivel megyünk szembe.
Génekkal játszva szaporítjuk magunkat,
torz vigyorral saját arcunkba nevetve.

Agyunk egy irányított biokomputer,
s távvezérelt parancsban nincsen hiány.
Agymosottan bámulunk a jövőbe,
ahol vár reánk egy „szép új világ”.

Budapest, 2008. június 24.

Öt limerick

Reggeli ébredés

Korán reggel arra ébredtem,
mohón hozzám bújt a kedvesem.
Én meg felhevülve,
vágytól lelkesülve,
mit a haza követelt, megtettem.

Mire fáj a fogad?

Kérdőn nézett rám este az Evelin,
nem ettem, és morogtak a beleim.
Mire fáj a fogad, mondd?
Megsúgom most, ha nem gond.
Kacag már, és földre hull a pelerin.

Bele a lecsóba

Mohón néz a lányra Jóska,
Vágytól csöpög, mint a sóska.
Te fiú, mi bajod?
Csak nem azt akarod?
Nosza, csapjunk a lecsóba!

Gangon

Gangon áll és kiabál a Vargáné,
rászólnak, mi ez a nagy hacacaré?
Tán bizony a Varga
kint aludt a hallban?
Mert kend oly savanyú, mint a kovászlé.

Mérges a Jóska

Áll a színpadon Eleonóra,
a szíve nyitott, vágyik a jóra.
Pajzán limericket szaval,
köszöntik a nézők tapssal.
Csak a Jóska az, ki nézi dohogva.

Szentbékállá, 2008. augusztus 03. 11:45-12:55

Bántó szavak nélkül

Én most lelkem mélyére nézek,
s vádoló magam, hidd el!
Keresek szavakat, szépet.
Meggyőznék, de ó, mondd, mivel?

Mert hibát csak bennem keresni,
lásd már be, dőreség volna.
A bajt közösen kell feledni,
s a nyugalmat majd ez hozza.

Mosolyból épített kastélyba
ha majd egyszer beléphetünk,
Nézd, bizalomból van a téglá,
és őszinteség a pillérük.

S ha majd magadat legyőzted,
nem fog várni több csalódás.
Bántó szavaktól nem gyötörve
e kastély lesz a valóság.

Budapest, 2008. szeptember 11.

Hinni a jövőt

Kedvem mára őszbe fordult,
bármily szóra durván mordult.
Magányba hajlott a szívem,
bennem a hiba, azt hiszem.

Keresem a sok miértet,
érzem, kedvesem nem értett.
Kutatom, mi a megoldás,
nem kell nékem a jajongás.

Szívem, arcom felderüljön,
bánat eztán elkerüljön!
Szavam halld hát, hozzád szólok,
emeld arcod, rád mosolygok!

Negyvenhétyszer megölellek,
tenyeremen felemellek.
Nem szeretlek? Ki mondja ezt?
Kardra hívom, tudom, hogy veszt.

Lépdeljünk bátran előre,
együtt a boldog jövőbe!
Hinni kell és megkeresni,
minden rosszat elfeledni.

Budapest, 2008. szeptember 23.

Őszi szonett

Rozsdáll a lombszőnyeg már a lábam alatt,
és a nap melege is bágyadtan ölel.
Didergő virágok fejüket lógatva,
szirmukat fázósan hullajtják a földre.

Kabátpróbáló a hajnali szél dala,
a nyár illata sem jó, már csak jövőre.
Hamarébb köszönt rám az estebéd szava,
oly búsán lépdelek a gomolygó ködben.

Ám szívemben a remény el mégsem veszett.
Látod, nem oltja ki a zord ősz a tüzet,
hisz' érzem, szerelmes mosolyod melenget.

Tekinteted most is forró nyarat üzen,
és nézd, már eltűnnek a szürke fellegek.
Mosolyodtól lesz e borús ősz majd üde.

Budapest, 2008. október 20.

A nő szája

Szép ívű, méz ízű, sokszor édes, néha kéjes,
olykor bántó, sokszor ártó, néha kemény vonal.
Csábos szavakat hintő, férfiszívet felpezsdítő,
van, hogy hamis ígét hirdet, szép szavakat elferdíthet.

Olyan, mint egy virágszirom, azt kérjük, hogy szóra nyíljon,
s ha szólt, csendet kívánunk, inkább hallgass, így kiáltunk.

Nem született oly nő soha, kinek szája nem vonzotta
férfi ajkát magához, szerelmes csókvirághoz.

Budapest, 2008. október 31.

Szemed tükrében...

Szemed tükrében most magamat nézem,
azon merengek, milyen voltam régen.
Érzem, szeretetünk nem változott semmit,
mondd, ugye most is minden oly' meghitt?

Szemed tükrében megfáradt arcot látok,
gondoktól sokszor a homlokom árckolt.
A szám is milyen gyakran görbül lefele,
s lassan-lassan elfogy az életem ereje.

Szemed tükrében újra magamat látom,
ifjonti mosolyt mely megölel, s átfon,
mitől egykor oly boldogok voltunk,
ami ha nincs, más lett volna sorsunk.

Mögöttünk lépkednek koptatott éveink,
félszavak, mosolyok, értjük egymás érveit,
s ha megfáradt karodat ölelésre emeled,
tudom, hogy érzed, boldogan vagyok teveled.

Budapest, 2008. november 19.

Ha megérted

Ha majd megérted azt, hogy mit üzen a meleg déli szél,
a hullámozó tengert, mely lábad előtt elsimulva véget ér,
s ha a lebukó Nap tűzpiros sugarában arcodat fürdeted,
majd akkor fogod tudni, hogy mit ad a természet neked.

Budapest, 2008. november 24.

Decemberi titkok

A kis Balázs nagyon várta
a telet.
Udvaron kint, gyúrt egy jó nagy
hóembert.

Azt gondolta nincsen veszve
még semmi,
Jézuskát majd Karácsonykor
meglesi.

Jött az este, leste is a
Télapót.
Este tízig ablak előtt
virrasztott.

Be is lesett kulcslyukon a
szobába,
szaloncukor hogy kerül fel
a fára.

Szempillája lecsukódott,
nem látta,
hogy kerül az ajándék a
csizmába.

Jaj, de sajnós megint minden
hiába,
hogy a titkot végre ő is
meglássa.

Anya, apa a Jézuskát
takarja,
újabb évet várni kell a
válaszra.

Budapest, 2008. december 7.

Mikulásra várva

Telet köszöntve
szél dala zeng,
hó ül a fákon,
jég idelent.

Sok kicsi gyermek
izgatott már,
ablakból lesik,
jön-e a szán.

Mikulást várják,
esteledik.
Dagadó zsákkal
közeledik.

Sorban megtelik
csizma, cipő,
Krampusz is itt van,
virgáccsal jó.

Mikulás siet,
sok a dolga,
hogy odaérjen
mindenhova.

Hosszú az este,
zsákja ürül,
rénszarvas-szánja
tovarepül.

Budapest, 2008. december 8.

Nem várt üzenet

Este jövök, és szívednek szavát keresém itt.
Lángban égett orcám, s ajakad csókolni akartam.
Verve legyintek, olvasván üzenet szövegét most,
s nem feledém kínzó szavak értelmét soha már.

Budapest, 2009. január 27.

Egy gondolat a jövőnek

Ha majd valamikor e pár sort megleled,
és olvasod réges-régen megírt versemet,
tudd, ki e sorokat írta, nem volt ostoba,
igaz, nem ő volt az emberiség orvosa.

Életemnek több mint a fele már elfogyott,
de oly sok minden van, amin még dolgozom.
Kedvesemnek adtam a szívemet, lelkemet,
nemzettem utódokat, dolgoztam eleget.

Cserébe az életem nem volt mostoha,
bár keményen csattant olykor a sors ostora.
Nem mondom azt neked, hogy mindig minden jó volt,
de tudom, az életem helyes mederben folyt.

Egy gondolat, mire a sors megtanított,
az életed úgy szép, ha magad alakítod.
Egy gondolat, ami ha eljut majd hozzád:
az lehet csak boldog, ki irányítja sorsát.

Budapest, 2009. augusztus 27.

Kopogtat az ősz

Elillant a nyár, már
vége lett,
kertek alatt az ősz
lépeget.

Szeptemberi estét
de várom,
táncolni fogok majd
a bálon.

Szomorkásan nézem
az eget,
szürke az ősz, én meg
didergek.

Édes mustot kértem,
na, végre!
Szőlősgazda hív a
pincébe.

Cuppog a sár, cipóm
tapossa.
Bodri kutyám holdat
morogja.

Kéményen egy gólya
kelepel,
holnap reggel biztos
útra kel.

Szeptemberi eget
bámulom,
szívemben a nyártól
búcsúzom.

Budapest, 2009. szeptember 12.

Vége a nyárnak

Szilánkokra tört a nyári nap perzselő ölelése,
és már a tegnapé a reszketőn izzó levegő.
Cserébe itt van a szőlőillatú reggelek ébredése,
mostanság az esti harang is sokkal korábban eljő.

Nézd, a távoli erdő is rőt-vörös szoknyát öltött magára,
ám a huncut szél levetkőzteti szemérmetlenül pőrére.
Egy gólyapár hangos kelepeléssel készül hosszú útjára,
holnap messzi vidékre indulva reppennek a táj fölébe.

A nyarat harmatkönnyekkel búcsúztatják a rét virágai,
egynyári létük megfakult színeivel intenek felétek.
Ólmos felhők lomhán úsztatják tova a nyár álmait,
hosszú pihenésére csendesesen készül most a természet.

Budapest, 2009. szeptember 18.

Hazaértem...

Hajnalban érkeztem meg az állomásra,
de vajon, hogy jutok a szülői házba?
Az utat fehér kristálylepel takarja,
s messze még anyám két ölelő karja.

Állomás előtt egy szán áll útra készen,
a kocsis int, hogy az apám küldte értem.
Szilaj lovak, gőzölgő párafelhő száll,
bakra felülve egy meleg takaró vár.

Siklik már a szán és csilingel a csengő,
elszalad mellettem mező és az erdő.
A fák között a Nap izzó koronája
bíborpalástot von a hófehér tájra.

Anyám figyelmének még egy apró jele:
üveg, mely gyümölcsnek tűzével van tele.
Megpihen a kocsis, lovait nyugtatja,
mézes pálinkával kedvemet vidítja.

Száguldunk már újra hegyre fel, völgybe le,
régén látott tájak... szívem sajdul bele.
Tisztáson egy szarvas, területét féltő,
agancskoronáján hókristály az ékkő.

Vége megpillantom kicsiny falum tornyát,
várom, hogy meglássam a szülői portát.
Tornácon anyám áll, nézi, hogy jövök-e.
Megőrzöm e képet magamnak örökre.

Mellette az apám s a húgom kémlelnek,
vajon a szerettük mikor is érkezhetsz?
Szélesre tárták már a kocsi behajtót,
szememből e figyelem könnyet fakasztott.

Apámnak, anyámnak süvegel a kocsis.
Siet a dolgára, így hát már fordul is.
Sűrű hóesésben szaladnak elébem,
mily' jó érzés az, hogy végre hazaértem.

Budapest, 2009. december 28.

Várakozás

Mily rég is volt az, amikor
elmentél.
Éreztem, hogy milyen nagyon
szeretted.
Magam előtt látom kedves
mosolyod.
Minden áldott nap csak terád
gondolok.

Egész éjjel álmatlanul
vártalak.
Tudván azt, hogy hó fedí az
utakat.
Hosszú útról érkezel meg,
kedvesem.
Nem csoda hát, hogy szívemben
félelem.

Félelmemet kancsó borral
oszlatom,
és eközben a „Fóti dalt”
olvasom.
Lassan múlik a görcs bennem,
inni kell.
Nem lesz bajod, ezt akarom
hinni el.

Itt a reggel, kavarog a
hóvihar.
Küzdöttem, de elnyomott a
sok ital.
Mikor jöttél, mámorosan
aludtam.
Felébredtem, s ott voltál a
karomban.

Budapest, 2009. december 29.

A folyó terhe

Bölcsen, lassú méltósággal csak cipelte a terhét.
Századokon át mit kellett, az ember minden szennyét.
De olykor-olykor fellázadt, s mi útjában állt vitte.
Az ember, hogy megtörheti, ugyan miért is hitte?

Budapest, 2010. június 27.

A természet adója

Boldogan lépett az ifjú pár a házba,
az asszony szíve alatt egy új élet csírája.

Munkás csendességben teltek a hónapok,
megszülte gyermekét, s mindenki boldog volt.

Dolgoztak keményen, s békességben éltek,
verítékkal épített boldogság fészkeiben.

Ám egy nap vége lett a csendes békének,
a megvadult természet könyörtelen adót szed.

Szalad a gazda, szeretteit riasztja,
száguld a kis patak, tengerré duzzadva.

Elsöpör mindent haragvó tajtékkal,
Izapos, gyilkoló, megvadult tébollyal.

Küzdöttek végsőkig, utolsó csepp vérig,
de hiába minden: a víz győzött mégis.

Mindenüket elvitte a természet adóként,
ráadásként ragadta el szerelmük gyümölcsét.

Budapest, 2010. június 27.

Winner lovag

Valamikor réges-régen,
király kérdi. Ki jön vélem?
Harcba!
Rajta!

Winner lovag irányt fordít,
a királynak visszaordít.
Megyek
veled,

Sok hős lovag nosza, nem rest,
felség hívja, csatába megy.
Százak,
bátrak.

de előbb egy lovat veszek.
Várkastélyba én belesek.
Azám,
na lám.

Winner lovag léptet lován.
Ez a gebe milyen sovány!
Nézi,
s kérdi.

A várban pont lóvásár van.
Szép paripát vesz árában
Winner,
hittel.

Harcba vén gebével menjek?
Ellenséget nevettessek?
Ezt nem
teszem.

Várkisasszony a toronyban
vasra verve az oromban,
csendben
leste.

A király hű katonája
így nem mehet a csatába.
Sovány
lován.

Ki e vitéz, szép dalia?
Tán a királynak a fia?
Kérdi,
s nézi.

Winner lovag sem vak legény. a királynak nyomban üzen.
Nincsen kő a szíve helyén. Felség, megleltem a szüzem!
Dobban, Nászra
s lobban. várva

Mit látok fent az oromban! a csatába nem mehetek,
Rab leány ül az toronyban? szép leányzót védelmezek.
Sírva, Kérem
ríva. szépen,

Egy életem, egy halálom, áldását adja frigyünkre,
megmentelek, szép leányom, ne bánatot a szívünkre,
s gyorsan s peták
rohan. sem árt.

A toronyba felinalva Vad csatákra készülök fel,
strázsaállót lenyisszantja, a honnak sok kis lovag kell.
s emígy Azám,
nyerít: na lám.

Megleltem végre arámat, Engem lovagol majd del nőm,
boldogságos virágszálat. így szolgálom, míg van erőm -
S tollat arám,
fogva, s hazám.

Budapest, 2010. július 06.

Nyújtom a kezem

Amikor bántasz, elbújok a világ elől.
Amikor a mosoly elkerül, az oly gyötrő.
Ma becsaptam az ajtót a harag mögött.
Ma bukdácsoltam a bántó szavak között.
Gyarló vagyok, de hidd el, nem vagyok gonosz!
Gyarló vagyok, látod, most a lelkem zokog.
Őszintén mondom néked, hogy nem hazudok.
Őszintén gondolom, hogy még adni tudok.
Most úgy érzed, megérdemlem, hát üss meg!
Most odatartom az arcom, csak ne vess meg!
Nyújtom a kezem, itt van, könyörgöm, fogd meg!
Nyújtom a szívem, könyörgöm, hogy ne dobd el!

Budapest, 2010. július 17.

Tiszavirág

Víz felett lebeg s az ég alatt talán,
egy parányi lét az élte, villanás.
Szárnya hajtja, ám nem érti, hogy miért,
szép a léte, s ő lebeg, de ó, kiért?

Nem lehet szegény, kinek ha van csupán
kéjes óra nász a léte, úgy biz'ám.
Élte báb, s halála már a lepkelét,
násza: éltet adni percnyi életért.

Budapest, 2010. augusztus 3.

Ajkam álmodik...

Ha már szavad se hallom, ajkam álmodik,
s kacér mosolyt a tűnt idők mögött remél.
Szemed, mely édes érzélem hevével int,
remélt kicsinyke félmosolyt, ha hint felém.

De ez csupán az álmodat adva boldogít,
amit ha kérve kérek én, csupán remény.
Ma múlt mesél, a régi álma andalít.
A szív, ha hív, elég? Ma már nekem kevés.

Azám, a sok kicsiny kacér mosoly, de szép,
ha furcsa álmaim sorában élem át.
De kell a csók, a szó, a szép nyakad, szemed.

Szeretlek! Íme, megtaláltalak, remény!
Ma kell, hogy útra kelj. Egy új világ terád
mi vár, s a napsütés: neked, nekem, veled.

Budapest, 2010. augusztus 25.

Napvarázs

Eljött ím felfénylő,
szépséges hercegnő.
Éjszellőt serkentő,
mély éjből felkeltő.

Csókolj hát hercegnő,
álmomból ébresztő,
kék égben felsejlő,
új hajtást élesztő.

Itt van lám építő,
nyár ízét szédítő.
édes bort készítő,
lányt, asszonyt szépítő.

Budapest, 2010. december 02.

Ki vagy Te?

Ki vagy Te, ki az egekbe emelsz fel,
s aztán szenvedhetek mélybe sodródva?
Ki vagy Te, ki beköltözöl lelkembe,
majd jegessé dermeded bús arcomat?
Úgy érzem, mindig céltáblára tűzöl,
miközben ezer csókkal elhalmozol.
A pokol legmélyebb bugyrába üzöl,
s közben a lelkem üdvéért hadakozol.
Miért akarom azt, hogy ne változz meg,
s szerelmed lelkemet éltesse újra?
Miért akarom mégis, hogy változz meg,
mert csak így léphetünk együtt új útra?

Egyet szeretnék, hogy maradj nekem
az én drága, mosolygós kedvesem.

Budapest, 2010. december 02.

Már csak az fáj

Tegnap azt hittem, tudok nélküled élni,
tegnap még reméltem, hogy nem fogok félni.
Ma valahogy másképp nézem a világot,
ma valahogy jobban érzem a hiányod.
Holnap már tudom, az élet nélküled szenvedés,
holnap már érzem, hogy hiába a reménykedés.
Már csak az fáj, hogy elveszítettelek örökre.
Már csak az fáj, hogy nélküled lépek a jövőbe.

Budapest, 2010. december 09.

E-mail szerelem

Tudod, az bántja a lelkemet,
hogy nem hallhatod a versemet.
Hiába mondom el nap mint nap,
a szél elfújja a hangomat.

Gondoltam, lejegyzem estére,
és ez lesz a lelkem zenéje.
Igen, de nem leltem ceruzát,
sem pennát, sem pedig tustintát.

Nem baj, mert itt van a laptopom,
beírom, s az entert lenyomom.
Rögzítem a merevlemezre,
s elmentem egy titkos rekeszbe.

Pendrive-ra másolom versemet,
egy net-kávézóba bemegyek.
Elküldöm neked most kedvesem,
ha látnád azt, hogy mily' lelkesen!

Tudod, már csak az fáj énnekem,
mikor megkapod, nem leshetem,
mosoly az arcodra hogy ül ki,
nem látlak őszintén örülni.

Ám ha választ írsz majd kedvesem,
e-mailem izgulva meglesem,
hogy nem vagy velem még fáj kicsit,
de tudom, a válaszod felvidít.

Budapest, 2010. december 12.

Bennem lévő fájdalom

Szenvedéssé vált minden nap,
nem bírom már a fájdalmat.
Érzem, a testem tűzben ég,
gyenge vagyok, ebből elég.
Nem tudom, meddig szenvedek,
jövő keddig meggebedek.
Egy megoldás csupán, ami szóba jöhet,
üvöltve kipisilem a vesekövet.

Budapest, 2010. december 12.

Emlékeim polcán

Nem gondolok most a rosszra,
azt feledni akarom mindörökre.
Csak a szép emlékek polcát kutatom,
hol ezernyi megélt öröm visszaköszön.
A tömegben állok és látom,
mosollyal arcodon jössz felém.
Sokszor megélt pillanat,
de érzem mégsem elégszer.
Újabb kép villan! A világtól elbújva
néhány óra számunkra a Mennyország.
Ajkad csókolom mohón, betelni veled
látod, én már nem tudok soha.
Igazgyöngy vagy, mit megleltem,
kagyló bársonytestébe rejtve.
Megőrzöm magamnak e boldogságot.
Egy másik kis rekeszben,
elrejtve, féltve őrzöm
az első szerelmes éjszakát.
Nem tudtunk betelni egymással,
s mikor a hajnal az ablakon belesett,
két boldog ember mosolygott vissza rá.

Most egy újabb szép napnak
emlékét idézem fel magamban.
Tó partján ültünk, s lábunkat
a vízbe lógatva kezed szorítom.
Mosolygós arcodra csókot lehelek.
Fejedben örült gondolat fogan.
A tóban fürdeni, ruhátlanul,
mondod, erre vágysz most.
Na lám, itt van még egy
elfeledett mesés látomás.
Táncoltunk ledéren, s ajkunkon
megbújt egy csók-vallomás.
Egymásba forrva repültünk,
s a világ szájtátva bámult minket.
Egyet tudok csak kedvesem,
önzetlen vagyok, és mégis önző.
Ha rólad van szó, nem alkuszom.
Senkinek nem adlak,
csak magamnak akarlak.

Budapest, 2011. január,

A béka álma

Egy kicsinyke béka álma békalány, ki
párja lenne néki. Ám a gólya csőre
koppanása végzetét jelenti, s érzi,
földi léte véget ért, reményt veszítve.

Budapest, 2011. március

Fürdik a Hold

Sárgás arccal a Hold várt éjbe fagyott mosolyával,
s éj hidegén örömét lelte a vízben alatt.
Érzi talán, hogy várja a hűs hullám odalent Őt,
s nézi a mélyben a tónak fenekén nevetőt.

Budapest, 2011. április 10.

Sivatagi rózsaszál

Könnyű szél fúj, és amott egy vándorló
karaván halad.

Nem tudom, honnan jönnek, azt sem,
terhüket hová viszik.

Csak nézem, amint haladnak a sivatag
horizontján.

Könnyű lépteim puhán süppednek bele
a homokba.

Nem kínoz már hőség, arcomat az esti
szél hűsíti,
s csodálkozva nézem, honnan került ide
egy rózsaszál.

Budapest, 2011. április 09.

Sárba taposott szavak

Belefáradtam a közhelyes, üres szavakba,
s nincs már erőm többé értelmetlen harcot vívni.
Sárba taposott „szép szavak” lelkembe harapnak.
Bambán bámulok, és kérdem, hogy lehet így hinni.

Budapest, 2011. július 10.

Nyári vers

Pünkösdi hava

Májusi nap kacér mosollyal hív,
s a hónap végén már a nyár köszönt.
Szerelemre gyúlva dobban a szív,
nincs álca, a lélek nem mímel közönyt.

Nyárelő hava

Június köszönt rám mézédés illattal,
még csak ízlelgetem perzselő hőségét.
Kinyílik a nyár tiri-tarka színpada,
s kék bolygó önzetlenül kínálja bőségét.

Szent Jakab hava

Július perzsel, s korty víz a balzsam,
kövér Nap lóg fent az ég peremén.
Tikkasztó napok sorjáznak lassan,
száradva halódik a kiégett rét.

Kisasszonyok hava

Augusztus egének ezer csillagát
nézem, s vígság, mulatság lészen a kincsem.
Még nevetve élvezem a nyár illatát,
de jó az őszi szél, s cibálja már az ingem.

Budapest, 2011. július 16.

Gondűző

Éreztem, hogy ma írnom kell.
Gondolatok táncoltak a lelkemmel.
Most, hogy papírra lejegyzem ezeket,
érezem, megnedvesítik a szememet.

Nem! Kérlek, ne hidd, hogy sírok,
csupán az érzélem, miről írok,
oly légies és annyira könnyed.
Neked is kicsordulna a könnyed.

Ha majd e verset olvasod
és a soroktól az arcod felragyog,
érezem, lelkedbe nyugalom költözik,
amely a bánatod felett őrködik.

Érintsen meg az érzélem!
Ennyi a célom csupán énnekem.
Megnyugvás üljön ki az arcodra,
gond és bánat álljon a sarokba.

Budapest, 2011. július 30.

Könyörgő

Miért a szó, miért is átkozom,
mikor talán szavam sem értenéd?
Mit ér az énekem neked, s zeném,
ha meg nem érted. Ó, a szív sajog!

Talán a vágysebezte lelkem ég?
Talán nem érzed azt, mit álmodám?
No, itt a vers, mit írsz nekem! Sután
dicsérem, s így kevés a szó, mi szép.

Mit ér a szó? Mit ér, ha nem remél
fület, mely értené hibám, s imám.
Mikor hiszed szavam, mi bár sivár,
de tudd te azt, hogy érted élek én!

A jó, a rossz kever'g, de félted-é
hevülve szívemet, mely álmod ad?
A legnagyobb öröm s remény, ha vársz,
s az ajkad ajkamon pihegve ég.

Budapest, 2011. szeptember 29.

Szüret

Víg kacagásra ébred a határ,
pedig hosszú nap, kemény munka vár.
Legények hátát puttony húzza,
lányok kezében olló, bicska.

Meredek a sor, fájdul a derék.
Ám egyetlen egy zokszót nem hallék.
Telik a nagy kád, prés nem pihen,
mézízű mustból mindenki csen.

Torkosabb meglásd, gyorsan pórul jár!
Harmadszor iszkol a fák mögé már!
Leszedik estére mind a szőlőt,
vidáman járják a csúrdöngölőt.

Újbort forral a pince hűvöse,
sok munka van benne s a Nap íze.
Megtelt vagy hús hordó színültig,
biztos, hogy kitart jövő ősziig.

Budapest, 2011. október 22.

Ennyi az élet?

Egy cseppnyi melegért esengve,
a kihülés szelén merengve
kérdőn felhúzod a válladat,
eljön-e számodra a tavasz?

Jövőtlenül, csak vánszorogva,
halállal konokul dacolva,
tudd, tenni ellene nem lehet.
Hiába gyűlölöd a telet.

Fagyos kéz reszketve nyúl feléd,
nem kér sokat, a kenyér felét.
Azt, amit mások már kidobtak,
és régen belepte a dohszag.

Cseppnyi mámor a filléres bor,
pár óra bódulat, tudod jól.
Számodra ennyi a Mennyország,
s az élet nélküled megy tovább.

Pár kacat csupán, mit itt hagytál,
újabb esélyt látod, nem kaptál.
Nem keres téged itt senki sem.
Ennyi az élet! Vagy ennyi sem?

Budapest, 2012. február 04.

Szavak

Te kérded azt, mitől szakadt a szép
mosoly, s helyébe költözött a bú?
Mi végre kárhozat szavát adod
nekem, ki hitte értelem szavát?

Az élet egyszer átalírja majd
a félreérthető derűs szavad,
s a bent szorult alázatos sikolyt
egy őszi nap cibálja szét a szél.

Sanyargatás a böjt nekem. Ma még
a koplalás a büntetés talán,
de vállalom, ha ez van énnekem
megírva boldog életem helyett.

Budapest, 2012. április 07.

Az lenne jó...

Az lenne jó, ha az üres szavak megtelnének.
Azt szeretném, ha szólnál, és újra értenélek.
Tegnap még kedvesen simogattak a szavaid.
Tegnap még ajkamon megpihentek az ajkaid.

Ma már csak marjuk egymás lelkét értelmetlenül.
Ma már nem mosolygunk, szenvedünk, a lelkünk kihűlt.
Holnap, mert lesz holnap is, még ha el nem is hiszed,
holnap is felkel a nap, és nézem ébredésed.

Nincs vége, mert te is tudod, az idő végtelen.
Nincs vége, a vég távoli, s nem ez a végzeted.
Mondd! Kérlek, mondd! Nem vagyok gonosz, nem voltam soha.
Mondd! Kérlek, mondd hát. Tudom, hogy te sem vagy ostoba.

Nézd csak, nézd, egy kéz nyúl feléd, és szorítja kezéd.
Nézd! Kérlek, nézd, új nap jön, de nem nélküled, veled.
Azt szeretném, ha szólnál, és újra értenélek.
Az lenne jó, ha az üres szavak megtelnének.

Budapest, 2013. július 29.

Budapesti ősz

Álmosan dideregve lassan elszunnyad a város,
ásítózva bújik ködtakarójába a Háros.
A villamos nyöszörögve vánszorog át a hídon,
az öreg sárga réges-régen túl volt minden kínon.
Egyedül ülök, és csak nézem a lomha, vén Dunát,
toprongyos homeless-t, ahogy kutatja a kukát.

Ez az ősz is szürke, nemszeretem, nyálkás és hideg.
Ebben az időben nem tudok örülni semminek.
A körút neonfényeiben egy örömlány libben,
miniben és túsarkakon egy pasi után pisszen.
Taxi fékez, ugrik a sofőr, örül, hogy leintik.
A címet mondja az utas, bólínt a férfi, s indít.

Leszállva a villamosról lábam rőt avart tipor.
Bámulom, ahogy vég nélkül sorjázik a kocsisor.
Kapu felett egy árva lámpa, fénye köddel dacol,
cudar idő vacogtat, s a hideg csontomig hatol.
Arcomat szitáló eső mossa, s a lelkem még beteg,
de elmúlik a rossz kedvem, mert tudom, hogy hazamegyek.

Budapest, 2013. november 15.

Őrült világ

Érzed már, hogy szíven döfnek?
Hamis szavakkal üldöznek.
Agyad mossák a TV-ben,
hétfőn, kedden és hétfégen.
Utcán plakátok sulykolják,
vedd amit kell, és kussoljál!
Beköltöznek tudatodba,
s ráadásul mily goromba.

Valóság show nem kell néked?
Leugatnak: kussolj, nézzed!
Mit számít, hogy nem akarod?
Pofád befogd, te nagy barom!
Néhány korty és pár tableta,
vámmentesen cigaretta.
Filléres mámort kínálnak,
háta mögött lefikáznak.

Hordószónok mondja: kérem,
Ti vagytok a drága népem.
Szabadságot akartátok?
Pofátokat befogjátok!
Itt van nektek csuda jólét,
költsetek el minden lóvét!
Kölcsönöznek majd a bankok,
ez kell nektek, ó, Ti barmok.

Biztatnak, hogy vegyél bátran,
boldogságot hamis mázban.
EU-s licence, de „imádod”.
Lenyomják majd a gigádon.
Ott a sín és jön a vonat.
Itt valami nagyon rohad.
Gumiszoba a világunk.
Mi akartuk, ne pofázzunk!

Budapest, 2014. január 25.

Védjük meg...

Januárban jön a tavasz?
Február meg nyarat fakaszt?
A természet bolond, vagy én?
Olyan ez már, mint egy agyrém.
Lehet, hogy én vagyok makacs,
télen jég fedje a tavat?!

Felborult a világ rendje,
s kipusztul a jeges medve.
Eszkimónak nincsen foka,
az erdőben sehol róka.
Elrepült a füsti fecske,
kert végében nincs már kecske.

Tönkreteesszük e szép bolygót,
lecsapoljuk, mint egy hordót.
Üvölnénk: ne tedd ember,
legyen ennek vége egyszer!
Legyen újra kék a folyó,
mivé lesz e szép sárgolyó?

Addig, amíg tenni lehet,
óvjuk hát a természetet!
Fent északon sarki jég kell,
itt minálunk erdő, réttel.
Tiltón emeld ember kezed,
hiszen nincs, csak egy életed!

Budapest, 2014. február 27.

A szó igaza

Láttam a régmúlt távoli emlékét, s neked adtam,
hogy hidd majd el a szónak nevelő igazát.
Vártam az értő szót. De erő kell várni, s reményt ad
bármilyen ma még. Balzsam nekem a szó, amire
vágytam. Ezért érzem, ma talán én és te megértjük
azt, ha a jót halljuk, s féltjük a szó igazát.
...és ha igaz még, kérdelem, a bírák értik-e? Él-e
még a jog, és bizton nézhet előre szemünk?

Budapest, 2014. július

Ez vagyok én

Hallgassátok, kérem én, rólam szól az én mesém.
Saját születésnapján, kínnal szült meg jó anyám,
e napon, sok évre rá, vesztettem el az apám.
Nem véletlen mondom én, életem nem lányregény.

Mondták nekem kiskomám, járj ki néhány iskolát.
Ifjúságom nem fakó, éltem, mint városlakó.
Voltam, s vagyok olvasó, néha meg tollforgató.
Olykor ez-az bekrepált, volt, hogy kaptam egy medált.

Sokszor voltam én vidám, tudom, hogy van száz hibám.
Néha úgy lett elegendem, nem volt benne szerepem.
Született két gyermekem, szeretettel neveltem.
Mikor rossz volt az irány, lett is abból sok vitám.

Rég voltam ám kislegény, megírtam már két regényt.
Közel már a hatvanhoz nem vágyódom a ranghoz.
Ha kell még, rajthoz állok, s nem kapkodok fűhöz-fához.
Ennyi volt az én mesém, nem adom fel a reményt.

Budapest, 2014. július 22.

Betegen

Rám talált ma az álmos magány.
Ültem magamban egyedül,
remélve azt, hogy jön majd anyám.
Hallom, valaki hegedül.
Dallama elandalít, s érzem,
hogyan az erőm elfogy, s a vérem
beteg. Mivé lett a vágyam?
Mivé lett az érző szavak
esdeklése, s ugyan mire vár?
Felállok, megroggyant térdem
kínna tart. Magamtól kérdelem:
mondd, lesz még tavasz? Jó még a nyár?
Mondd, egyszer eljön nekem is
egy új élet, s a genezis?

Budapest, 2014. november 09.

A szavak súlya

Ha majd megérted, miért bűn a
szavak szavába rejthető
arany ciráda álvilága.
Ha hitted álmodat, derű
a szó neked. De tudd, a duplán
hamis szavaknak igazát kár
ragozni, úgysem érthető!
Maradt az újra éltető
napok varázsa, s kell erő, mely
akarja még. De élnek-e
az álmok, él-e éneke
a jónak és a szép erőnek?
Elég a hit, elég neked?
Elég ma egy mosolyszelet?

Budapest, 2014. december

Van még erőm

Ülök egy padon fáradtan,
nem új ez, és nem váratlan.
Az évekkkel erőm csak fogy,
de megvagyok még, úgy-ahogy.
Ám sokszor van, hogy azt érzem,
megbántanak, és nem értem,
miért jó, ha belém kötnek?
Egyszerűen arcon köpnek.

Letörölöm arcom, nem sírok,
mert van, akikben még bízok,
és majd ha kell, félreállok,
vermet senkinek nem ások.
Amit adnak, megköszönöm,
segítséget el nem lököm.
De az álság nem kell nekem,
ki ezt nyújtja, elkergetem.

Magányra, mezőre, rétre,
úgy vágyom egy csendes éjre.
Van még bennem annyi erő,
– hidd el, nem vagyok hencegő –,
hogy ha kell, magam megvédjem,
éltető láng bennem égjen.
Mit is mondhatnék erre még?
Hogy ez nem sok, de tán elég.

Budapest, 2014. december 22.

Harag nélkül

Nem értem, hogy miért jó, ha
gyalázkodsz.

Karácsony szent ünnepén is
acsarogsz.

Haragodat, dühödöt ma
tedd félre,
készülj inkább békén a szent
estére!

Ülj le mellém egy pohár bort
meginni,

és jó kedvvel a „Fóti dal”-t
dúdolni!

Estebédkor poharad ha
emeled,
megbocsátás kell a szívnek,
ne feledd!

Megbocsátást mondjon a szád
jó szóval,

mézet kínálj, szaloncukrot
dióval!

Karácsonynak másnapjára
meglátod,
ha így tettél, biztosan meg
nem bánod.

Hidd barátom, ez a jó út,
hidd nékem,

a hibánkat beismerni
nem szégyen!

A mérgeid is elillan majd
évvég're,
s harag nélkül lépünk be az
új évbe.

2014. december 24.

Tavaszi szonett

Ma valahogy könnyebben kelt fel a Nap,
simogatva ébreszti mezőt, s rétet.
Érzem, végre jó a várva várt tavasz,
cirógat a Nap sugara, nem éget.

Bár még csípős a reggel és az este,
még rám ad sálat, sapkát, kabátot.
Fázós éjszakán meleget keresek,
ám délelőtt már kardigánban járok.

Megáradt folyó egy falut körbezárt,
s imát rebegnek az ott lakó ajkak.
Mindenki segítségre, reményre vár.

Elvonult az ár, s kizöldülnek lassan
a fák. Nézd csak, itt az első fecskepár,
meghozza végre a várva várt tavaszt.

Budapest, 2015. április,

Barátom megihletett

Megihletett a Nap s az ég zenéje
remélve, hogy mesélve nékem írja
a szépet és a jót. Ma végre érzem,
az álmos ébredés zavart, de írtam

e verseket, s magát az életet, mert
befér e pár sor érthető szavába.
S ha olvasod reményre várva, kell-e
leírt szavam, ez lett talán a hála.

Megihletett a Nap s az ég zenéje,
barátom elmesélte, s erre írtam.
e verset.

Budapest, 2015. május 11.

60

Hosszú volt az út idáig,
tele széppel, tele jóval,
és persze sok buktatóval.
Meg sem állni hatvan nyárig,
vagy tán százig.

E szám megrémített régen,
ma már tudom, nem kell félni,
bátran kell a jelent élni.
Olykor fütyült rám az élet,
mégsem félek.

Most, hogy számvetést készítek,
ezer emlék, melyek szépek,
persze voltak rosszabb évek,
ám már semmit nem szépítek,
ugyan minek?

Már a tűz sem olyan forró,
megfontolok minden lépést.
Körültekintőbb az érzés,
minek célja az a mottó,
„élni oly jó”.

Húsz év múlva, sok év múlva
már valahol messze leszek,
s akik olvassák versemet,
vajon megértik, tán tudva,
leszek újra.

De még itt vagyok, s remélek,
hogy érdemes most is várni,
megtörténhet ma is bármi.
Hatvanon túl sem henyélek,
élve-élek.

Budapest, 2015. július 19.

Ugrás a semmibe

Mikor mondták, mi vár reám,
nem volt szavam, nem volt sehány.
Fanyar mosoly a végzetem,
vár már reám a végtelen.
Alattam a föld dübörög,
egy szűk börtönben csücsülök.
A világ szétesni akar,
és jön egy szédítő kanyar.
Vad akarat égbe emel,
homlokomra csókot lehel.
Már a felhők felett szállok,
s megvallom, nagyon parázok.
Még nem tudom, mit remélek,
nem is kicsit, bizony félek.
Ülök a semmi peremén,
elveszett már minden remény.
Lelöknek, a mélybe vetnek,
ezer ördöggel kergetnek.
A végzet felé zuhanok,
vagy egy mesében suhanok?
A semmi közepén „állok”,
s mennyi szépség, amit látok!

Lágyan ringatózva minden oly más,
s eltűnt szívem mélyéből a nyomás.
Vár a mélység, erdők, mezők, rétek,
megéltem egy csodát, s lám, még élek.
Pár perc örület után megnyugvás,
csodás élmény ez a tandemugrás.

Budapest, 2015. július 23.

Őszi merengés

Újra itt az ősz, már a sokadik.
A lelkemben érzem, és hajnalig
hallgattam, hogy zenél az őszi szél,
el is meséltem ma reggelinél.

Ilyen az ősz millió éve már?
Minden csupa lucsok, s a szürke sár.
Tényleg ilyen az ősz? Én nem hiszem.
Lehet, csak a nyár kicsit megpihen.

Netán' a nyár és a tél gyermeke,
vagy az ősz az évszakok hercege?
És bár az éjszakák már hűvösek,
bizony, a napsütés is szűkös lett.

A költözők reggel útra kelnek,
a hegyoldal zsong, mert szüretelnek.
Tudom, hogy az ősz lehet ilyen is.
Ezért mondom, szeretem, igen is...

Budapest, 2015. szeptember 17.

Pandóra bora

Egyik este felhívott a
testvérem.
Az kérte, hogy menjek vele,
s reméltem,
Fótra hív majd, ott van boros
pincéje,
Vörösmarty utca végén
letérve.

Pince mélyén találtam egy
kis hordót.
Azt írták rá, ki ne nyisd a
koporsót!
Pandórának szelencéje,
vigyázzál,
belőle egy kortyot nehogy
megigyál!

Nem óbort rejt, nem is érces
pálinkát,
s aki issza, siratja a
gigáját.
Ha kinyitod, elvesztheted
a hited,
éjjel-nappal ihatod majd
a vizet.

Mellette egy másik hordó,
azt nézzed!
És hogy miért? Kóstold meg, és
megérted!
Ott a hordón olvasd el a
búcsúsort:
Nemes italt rejt a donga,
aszúbort.

Budapest, 2015. december,

Álomtánc

Álmomban tánc koppant,
íj pendült, vágy lobbant.
Szívem még nem csendült,
ott bent most elgyengült.

Nem volt ősz, sem még nyár,
tél elmúlt, rám vártál.
Rózsák, hogy bimbóztak,
vágyammal birkóztak.

Lépkedtem kétellyel,
nézhettem sírt szemmel.
Nem tudtam, hogy hívtál,
bennem már nem bíztál.

Kell még, kell szép álom,
hidd már, hogy kívánom.
Kívánom mind jobban,
szíved már elloptam.

Budapest, 2016. április 15.

Trója és sör egy baráttal

Magamban hogy tanakodtam,
a józan észet hanyagoltam.
Világ dolgát, hogy megoldjam,
serénykedtem, így félholtan.

Vajon a ló, hogyha faló,
akkor is csak zabot faló?
Trója várát ha beveszi,
Trója zabját is megeszi?

Miközben az agyam forgott,
biz' a gyomrom nagyon korgott.
Kívántam a hússalátát,
hozzá habzó, jó malátát.

Szomjam oltom a levével,
kínrímemért tán lenézel,
de engem ez nem érdekel,
esti gyorssal, ha érkezel,

majd várlak az állomáson,
a tizedik vágonyáson.
Megérkezel, restibe be,
s egy korsó a gigánkon le.

Szomjunk múlik, agyunk zsibbad,
és a lényeg így elsikkad.
Kit érdekel Trója lova?
Inkább igyunk újra, koma!

Budapest, 2016. április 15.

Álmodj, amíg megteheted

Tegnap éjjel azt álmodtam,
valóságot eljátszottam,
s mire vágytam valóra vált,
elkergetve gonosz szavát.

Mondtam is, hogy ne legyek-e
önmagamnak a szelleme?
Reinkarnáció kísért,
álmaimban meg-megdicsért.

Álmom újjászületése
szívem szívátültetése,
s álmomban majd tovább élek,
míg remény van, én remélek.

Álom nélkül élni minek?
Reményt adni valakinek.
Vágyat, ami benne ébred,
olyat, ami szívet éget.

S ha az álom megvalósul,
biztos, hogy a szív meggyógyul.
Ezért mondom most teneked,
álmodj, amíg megteheted!

Budapest, 2016. április 24.

Egy fa utóélete

Régen, mikor réten éltem,
fa voltam még zölden, szépen.
Sudáron és büszkén álltam,
egy szép napon pórul jártam.

Favágó jött, pont egy tucát,
úgy kivágtak, mint a huzat.
Felszabdaltak, legyalultak,
faforgácsok szertehulltak.

Szekrény lettem, négy szék,
asztal,
megvett egy úr tíz arannyal.
Lakásának díszé lettem,
éldegéltem szépen, csendben

Hetek teltek, évek múltak,
s a színeim megfakultak.
És bár olykor preparáltak,
reám nehéz napok vártak.

Lábam kitört, rugóm megnyúlt,
éreztem, hogy időm elmúlt.
Egy nap jöttek, összeszedtek,
s a pincébe levetettek.

Házmester jött, és azt mondta,
itt a hideg, kell aprófa.
Kemény a tél, dideregtek,
kandallóban eltüzeltek.

Némi hasznom hogy még legyen,
hamuként is munkám tegyem,
kint a járda mivel csúszott,
havas útra hamvam hullott.

Budapest, 2016. november 13.

Vesztett és nyert csaták békéje

Nézd, a gyertyák fénye s reménye békét
hint, s ha majd vallják a regék hatalmát,
azt remélem, tán a mesém is értik,
s féltik az álmát.

Érted az érzést, hogy a néha veszített,
s nyert csaták adják az erő hatalmát?
Kérd a békét, kérd igazát, reményét,
s éld meg a harcát!

Szörnyen ágáló harag. Álmaink és
vágyaink szétszórt hada várja jöttét,
szétzilált jött-ment szavak által álmát
látva. A békét.

Budapest, 2017. január 22.

Aurora borealis

A sarki fény rám borul és puhán átölel,
csend van, nincsen élet sem távol, sem közel.
Fehér lett a szó és fehér a lehelet,
leszakad egy jéghegy, s várja a végtelen.

Aurora borealis, ott fent északon,
megcsillanó fények a jeges csúcsokon.
A szikrázó jéghegyek fénye elvakít,
megfagy itt minden, rideg, és kijózanít.

A sarki fény jót tudom, hogy nem egy látomás,
nézem a természet alkotta változást.
Nézem a csodát, azt, hogy éjjel sincs sötét,
ahogy a tér kitágítja a fénykörét.

Aurora borealis ül a jéghegyen,
násztáncukat járják, övük a végtelen.
Ébred a természet, s véle a lélek is,
lehet, eljött értük végre a genezis?

Budapest, 2017. május 20.

Óra

Nincs se vágya, nincsen álma.
Mért időket
mér a mának. Érzelem sincs,
fém a háza.

Tik-tak, ébredés!
A vekker lázadása,
hogya mégse szólna reggel,
kelj fel ember.

Bim-bam, épp ebéd, s a torony-
óra vágya,
dél harangzenéje, égbe
szállva szólna.

És arany ha volna, ó, a
Doxa óra.
Szép reménykedése édes
álmok-álma.

Ez lehetne tán az „óra
ébredése,
lázadása”? Ám hiába
vár varázsra,

mert ez álom és nem való.
Óra Ő, ki
mért időt mutat csupán, a
mának élve.

Budapest, 2017. május 20.

Bolond vers

Bolond ez a vers és az írója,
most azt is elmondom, hogy mióta.
Beköszöntött a nyár, s ez feldobott,
ahogyan minden évben fel szokott.

Ma úgy ébredtem, hogy vidám leszek,
és megmászom majd a Gellért-hegyet.
Nem veszi el a kedvemet semmi,
mindenkitől mosolyt fogok csenni.

Azt is akartam, hogy süssön a Nap,
nézd, az arcom csupa borotvahab.
Van arcszesz, borotva és hajzselé,
így megyek randira majd hat felé.

Hiszen vár rám az életem párja,
két gyermekemnek az anyukája.
Mondtam neki, komoly ma nem leszek,
eszement bolondságot tervezek.

Nézte, hogy úgy megyek az utcára,
hogy belebújok az ágyruhámba.
Az mondta, hogy nem vagyok normális,
igaz, hogy táncoltam a postán is.

De mint az látható, ez még semmi,
van, hogy a pénzt is meg lehet venni.
Üres a fejem, nincs teletömve.
Még egy versszak, s jön értem a mentő.

Budapest, 2017. június 15.

Egy bolondos péntek délutáni vers

Túl a nyáron, az őszön innen,
valami történt, el kell hinnem.
Még nem az ősz, és már nem a nyár.
Talán a táj, lehet egy madár
az, ami engem megihletett,
s ez a vers bennem megszületett.
A lényeg az, hogy vidám vagyok,
ennyi csak, és rímet faragok.
Nem komoly, nem világmegváltó,
még csak nem is égbekiáltó.
Somolygok magamban csendesen,
mert nem történt semmi énvelem.
A jókedv megihletett csupán,
s írtam pár sort péntek délután.

2017. szeptember 01.

Szép, új, őrült világ

Megőrült a világ, visszafelé forog.
A kék bolygó immár a halálba robog.
Megőrült a világ, megőrülök én is,
nem segít az imád, túl kell élni mégis.

Nincs hitele mára, nincs az igaz szónak,
elveszett az ára szépnek és a jónak.
Nézem a híradót: robbantás, gyilkolás,
ünneplik a csalót, tapsolják a lopást.

Minden napra terror, szokják csak a népek!
Nyomd a gombot – „error”, töröljük el végleg!
Politika? Az ám, magyar vagy brüsszeli,
semmiben nincs határ, győzzön a brancsbeli!

Posványtól bűzölög a parlament maga.
Választómra köpök - mondja egy honatya.
Lényeg, hogy a zsebem tömjék mindig tele,
s választáskor legyen ajánlólevelem.

Osztogatni kell majd, de nem ám a népnek!
Nekik adunk ganajt, magunknak a szépet.
Szép, új világ, vártunk, és most beledöglünk,
mert nem erre vágytunk. El kell innen szöknünk!

Budapest, 2017. október 4.

Szombat

Tudod mire vágytam reggel?
Forró kávé, habos tejjel.
Ettől jól indult a napom,
de van még egy gondolatom.

A mobilom kikapcsoltam.
Ne csörögjön, nem akartam.
Milyen jogon, s miért hívnak?
Ily' szép napon mit akarnak?

Magamban csendben merengtem,
s közben szóltam a nejemnek.
Menjünk el ma valahova,
kell ilyen nap hébe-hóba.

Elmentünk hát vásárolni,
pénztárcánkat leápolni.
Nem kell semmi, hát megvettük,
és mert jólesett, megtettük.

Vendéglőben egy pohár bor,
és rendeltünk az étlapról.
Csak úgy sétáltunk a téren,
erre vágytam egész héten.

Hazaérve rejtvényt fejtek,
közben megírtam e verset.
Még egy kávé, sós sütemény,
s hallgattam a kedvenc zeném.

Könyvet kerestem estére,
és egy pohár bor melléje.
Érzem, kellett ez már nekem:
eltelt egy nap kellemesen.

Budapest, 2017. október 14.

Tartalomjegyzék.

Előszó	3
Vidám vers	5
A világ legszebb szava (<i>Anyák napi köszöntő</i>)	6
Haiku csokor	7
Megbolydult természet	8
Mérföldkő (<i>születésnapomra</i>)	10
Néma kiáltás	11
Tökéletes természet	12
Őrült vagyok	13
Valamit már tenni kéne	14
Fáj a fejem	15
Lakótelepi kocka vers	16
A tékozló ember	17
Vállald fel önmagad!	18
Halott liliomkert	19
A szivárvány éneke	20
Gondolatok a nap első sugaraira várva	22
Lángfelhők alatt	23
Naplemente	24
Fekete szivárvány	25
Gunarasi haikuk	26
Elhagyott állomás (<i>Seholsincsfalva megállóhely</i>)	27
Értéktelen drága kincseim	29
Jó hecc	30
Drégely vára	31
Megállítom az időt	32
A hajléktalan álma (<i>Megálmodott karácsony</i>)	33

Újévi fogadalom (<i>Maradok, aki voltam</i>)	34
Haikucsokor	35
Búcsú	36
Utolsó út (<i>Mementó</i>)	37
Barátságmorzszák	38
Behunyom a szemem	39
Barifelhő	40
Eszperente szerelem	41
Haikucsokor	42
Lépteim súlya	43
Nagy kérdés?	44
A torkos róka	45
Hol aludt Vera?	46
Tangó	48
Virágvasárnap	50
Szép új világ	51
Öt limerick	53
Bántó szavak nélkül	55
Hinni a jövőt	56
Őszi szonett	57
A nő szája	58
Szemed tükrében	59
Ha megérted	60
Decemberi titkok	61
Mikulásra várva	62
Nem várt üzenet	63
Egy gondolat a jövőnek	64
Kopogtat az ősz	65
Vége a nyárnak	66
Hazaértem	67
Várakozás	69
A folyó terhe	70
A természet adója	71

Winner lovag	72
Nyújtom a kezem	74
Tiszavirág	75
Ajkam álmodik...	76
Napvarázs	77
Ki vagy Te?	78
Már csak az fáj	79
E-mail szerelem	80
Bennem lévő fájdalom	82
Emlékeim polcán	83
A béka álma	85
Fürdik a Hold	85
Sivatagi rózsaszál	86
Sárba taposott szavak	87
Nyári vers	88
Gondúzó	89
Könyörgő	90
Szüret	91
Ennyi az élet?	92
Szavak	93
Az lenne jó...	94
Budapesti ősz	95
Őrült világ	96
Védjük meg...	98
A szó igaza	99
Ez vagyok én	100
Betegen	101
A szavak súlya	102
Van még erőm	103
Harag nélkül	104
Tavaszi szonett	105
Barátom megihletett	106

60	107
Ugrás a semmibe	108
Őszi merengés	109
Pandóra bora	110
Álomtánc	111
Trója és sör egy baráttal	112
Álmodj, amíg megteheted	113
Egy fa utóélete	114
Vesztett és nyert csaták békéje	115
Aurora borealis	116
Óra	117
Bolond vers	118
Egy bolondos péntek délutáni vers	119
Szép, új, örült világ	120
Szombat	121

*Vegyes érzések kavarnak bennem.
Egyfelől örülök, hogy ez a kötet
megszületett. Másfelől meg van bennem
egy kis félsz. Honnan veszem a bátorságot,
hogy csak úgy előálljak egy önálló verses-
kötettel? A versek szigorúan kronológiai
sorendben kerültek a könyvbe,
nem kiemelve egyet sem. Ezzel felvállaltam
annak veszélyét, hogy az elejére gyengébb
versek kerültek. Csak remélni tudom,
hogy aki fellapozza, talál benne kedvére
való verset. Akkor pedig nem volt hiába.*